

موافقت نامه همکاری
میان
جمهوری اسلامی افغانستان
و
جمهوری آذربایجان
پیرامون تشویق و حمایت متقابل از سرمایه گذاری

حکومت جمهوری اسلامی افغانستان و حکومت جمهوری آذربایجان، پس از این بنام طرفین یاد می شوند؛

با تمایل به افزایش همکاری های اقتصادی در راستای تحقق منفعت متقابل دو کشور؛

با درک اینکه تشویق سرمایه گذاری بین المللی و حمایت از سرمایه گذاری یک از طرفین در قلمرو کشور طرف متعاهد دیگر طبق این موافقت نامه منجر به تشویق فعالیت های تجاری، انتقال تکنالوژی، ایجاد شغل و توسعه منابع بشری ناشی از چنین سرمایه گذاری ها می شود؛

با اذعان به اینکه، هریک از طرفین حق دارد تا سرمایه گذاری خارجی را در قلمرو کشور خویش تنظیم نموده و اقدامات لازمی را غرض اطمینان از این که فعالیت های سرمایه گذاری مطابق به قوانین ملی، پالیسی ها و استراتئژی های توسعه ای ملی شان می باشد، اتخاذ نماید؛

باتمايل به تشویق و حمایت متقابل از سرمایه گذاری های خارجی به طور دوامدار مطابق با اهداف توسعه پايدار و مبارزه با تغیيرات اقلیمي؛

بمنظور اطمینان از تعادل کلی حقوق و وجايب ميان کشورهای ميزبان (جلب سرمایه گذاری) و متبع (منشاء سرمایه گذاری) و همچنان ميان سرمایه گذاران و کشورهای ميزبان؛

و تسایل به دستیابی به این اهداف به شیوه ای سازگار با حفظ سلامت، مصوئیت و محیط زیست و بایبود ^{تیره های} پايدار؛

قرار ذیل به توافق رسیدند:

ماده ۱
تعريفات

اصطلاحات ذیل معانی قرین آنها را در این موافقنامه افاده میکند:

۱. اصطلاح "سرمایه گذاری" به معنای هرگونه دارایی که به طور کلی و انحصاری توسط سرمایه گذار یک طرف در قلمرو طرف دیگر مطابق به قوانین ملی آن کشور به طور مستقیم ایجاد و بدست بیاید، و دارای ویژه گی های سرمایه گذاری چون تعهد پول یا منابع دیگر، توقع نفع و سود و یا پذیرفتن خطر باشد. این سرمایه گذاری به طور خاص و نه به شکل انحصاری شامل موارد آتی می گردد:
 - أ. اموال منقول و غیر منقول یا حقوق مالکیت مانند رهن مسکن، تصرف، گرو، اجاره، حق انتفاع از عین و قوانین مهم مشابه؛
 - ب. شرکت، شراکت، سهام یا شکل دیگر مشارکت در یک شرکت؛
 - ج. پول، مطالبه پول و ادعاهای در رابطه به عملکردی که طبق قرارداد، دارای ارزش مالی باشد؛
 - د. حقوق مالکیت معنوی - حق چاپ، حقوق توبیلوژی مدارهای یکپارچه و بانک های اطلاعاتی و حقوق مالکیت صنعتی اختراعات، مدل های مصرفي، طرح های صنعتی، علایم تجاری، نشانه های جغرافیایی پروسه های فنی، اسمای تجاری، معلومات خاص، اعتبار تجاری و سایر حقوق مربوطه که توسط قوانین ملی هردو طرف به رسمیت شناخته شده باشند.
 - ه. امتیازات اعطای شده توسط قانون، مقررات اداری و طبق قرارداد توسط مرجع ذیصلاح از جمله امتیازات به منظور کاوش، توسعه، استخراج و بهره برداری از منابع طبیعی.

سرمایه گذاری شامل موارد آتی نمی گردد:

- أ. ادعا در رابطه به پول که بلا فاصله قابل پرداخت و یا ناشی از فروش کالاها یا خدمات باشد؛
- ب. فعالیت های مرتبط به قرضه عمومی.

تغییر در شکل دارایی سرمایه گذاری شده، خصوصیت آن را به عنوان سرمایه گذاری تا زمانی که مطابق به تعریف سرمایه گذاری در این ماده باشند، متأثر نمی سازد.

۲. اصطلاح "بازده" به معنای مبالغ حاصله از سرمایه گذاری بوده، و بطور خاص و نه منحصرآ شامل سود، فوائد سهام، نفع، امتیازات، سرمایه، عواید و هرگونه تادیات مربوط به سرمایه گذاری، میشود.
۳. اصطلاح "سرمایه گذار":

أ. سرمایه گذار به معنای هر شخص حقیقی که تابعیت یکی از طرفین را مطابق به قانون آن طرف داشته باشد، میباشد. در موارد تابعیت مضاعف، یک شخص منحصراً تبعه آن کشوری دانسته میشود که تابعیت اصلی و قابل اعتبار آن کشور را داشته باشد. تابعیت اصلی و قابل اعتبار مربوط به محلی میشود که شخص در آنجا مالیات خود را پردازد، تامینات اجتماعی خود را دریافت کند، از حق رای دادن برخوردار باشد و قابلیت احراز منصب دولتی را داشته باشد؛

ب. یک نهاد حقوقی که برای کسب منفعت مطابق به قانون نافذه یک طرف ثبت و ایجاد شده باشد و همچنان در قلمرو همان کشور مقر داشته و فعالیت های اساسی تجاری را در قلمرو همان طرف که در قلمرو آن سرمایه گذاری میکند مطابق به قانون ملی آن کشور انجام دهد.

٤. اصطلاح "قلمرو" در رابطه به:

الف. جمهوری اسلامی افغانستان: قلمرو جمهوری اسلامی افغانستان شامل تمام قلمرو زمین، آب های داخلی و فضای هوایی که جمهوری اسلامی افغانستان مطابق با قوانین بین الملل بالای آنها حاکمیت دارد.
ب. جمهوری آذربایجان: قلمرو جمهور آذربایجان شامل دریای خزر گردیده که مطابق به قوانین ملی و بین المللی جمهوری آذربایجان میتواند حق حاکمیت و صلاحیت قضایی خود را در آن اعمال کند.

ماده ۲

تشویق و حمایت از سرمایه گذاری

١. هریک از طرفین باید شرایط مطلوب و مساعد را برای سرمایه گذاری سرمایه گذار طرف دیگر در قلمروش فراهم ساخته و با اعمال صلاحیت های اعطای شده توسط قانون ملی اش همچو سرمایه گذاری ها را پذیرد.

٢. هر یک از طرفین با سرمایه گذاران طرف دیگر در قلمرواش رفتار عادلانه و منصفانه نموده و مطابق به حقوق بین المللی حفاظت و امنیت فزیکی کامل آنها را فراهم سازد. مفاهیم "رفتار عادلانه و منصفانه" و "حفظ و امنیت فزیکی کامل" مستلزم رفتار اضافی یا فراتر از آن که برای همان معیار ضروری میباشد نبوده و همچنان ایجاد حقوق اساسی اضافی را ایجاب نمیکند.

٣. هر یک از طرفین باید از رفتار های خود سرانه، تبعیض آمیز و توهین آمیز نسبت به سرمایه گذاران و سرمایه آنها خودداری نمایند. هیچ یک از طرفین نمیتواند عدالت را در مراحل رسیدگی قانونی و اداری نادیده بگیرد و یا روند دادرسی را بطور آشکار نقض نماید.

٤. تصمیم در مورد اینکه یکی از مفاد این موافقت نامه و یا یک موافقت نامه جداگانه بین المللی نقض شده است، دال بر نقض رفتار عادلانه و منصفانه نمیباشد.

۵. سرمایه گذار که خطر تجارت یا معامله خود را در قلمرو کشور می‌پنداشد باید در نظر گیرد که چه زمانی نقض استاندارد رفتار عادلانه و منصفانه را تعیین نماید.

۶. هیچ یک از طرفین نباید با اقدامات غیرمنطقی، خودسرانه و تبعیض آمیز، حفظ و مراقبت، استفاده، بهره برداری و دسترسی به سرمایه گذاری سرمایه گذاران طرف دیگر را در قلمرو کشور اش مختل سازد.

۷. هیچ یک از طرفین نباید اقدامات اجباری را روی سرمایه گذاری سرمایه گذاران طرف دیگر در رابطه به خرید مواد، ابزارهای تولیدی، عملیاتی، ترانسپورتی و بازاریابی برای محصولات آن وضع کند، مگر اینکه در قانون نافذه آنطرف طوری دیگر تصریح گردیده باشد.

۸. هریک از طرفین می‌تواند در چهارچوب قانون ملی شان اجرای کلیه جوازهای لازمی را در رابطه به سرمایه گذاری در قلمرو کشور شان بشمول مجوز برای استخدام هیئت رئیسه، مدیران، متخصصین، پرسونل فنی سرمایه گذاران با حسن نیت در نظر گیرد.

ماده ۳

دسترسی به معلومات و شفافیت در فعالیت سرمایه گذار

۱. طرف میزان حق دارد تا در مورد سرمایه گذار بالقوه یا کشور متبوع وی پیرامون تاریخچه اداره امور شرکت و اجرآت آن به عنوان سرمایه گذار جویایی معلومات شود. طرف میزان می‌تواند معلومات موجوده را در دسترس مردم محلی که در آنجا ممکن است سرمایه گذاری صورت گیرد و منوط به حفظ محرومیت معلومات تجاری و سایر قوانین نافذه باشد، قرار دهد.

۲. هریک از طرفین باید اطمینان دهد که قوانین، مقررات، طرز العملها، قواعد اداری، تصامیم قضایی با کاربرد عمومی و موافقت نامه های بین المللی تأثیر گذار روی سرمایه گذاری سرمایه گذار طرف دیگر در قلمرو آن کشور پس از انجام بلا فاصله نشر و در دسترس عموم گذاشته شوند.

ماده ۴

طرز العمل سرمایه گذاری

۱. سرمایه گذاری های که توسط سرمایه گذاران یک طرف قرارداد در قلمرو کشور طرف دیگر صورت می-گیرد یا از آن عواید به وجود می‌اید، باید عین برخورده که (بهتر باشد) با سرمایه گذاران کشور میزان یا کشور ثالث در رابطه به سرمایه گذاری ها و عواید آنها صورت می‌گیرد، در ارتباط به سرمایه گذاران متذکره نیز اعمال گردد، هر کدام که برای سرمایه گذار بهترین گزینه باشد.

۲. همچنان یک طرف قرارداد باید با سرمایه گذاران طرف دیگر در رابطه به مدیریت، حفظ و مراقبت، استفاده، بهره برداری و دسترسی به سرمایه گذاری همانند سرمایه گذاران خود یا کشور ثالث برخورد مطلوب نماید، هر کدام که برای سرمایه گذار بهترین گزینه باشد.

۳. این ماده صرف در رابطه به انواع طرز العمل های ارائه شده در مواد ۲ الی ۸ این موافقت نامه اعمال شده و در مورد حقوق سرمایه گذاران جهت ارجاع اختلافات ناشی از این موافقت نامه در رابطه به روش حل و فصل اختلاف صدق نمی کند.

۴. مکلفیت مندرج فقره (۱) این ماده در رابطه به طرز العمل اعطا شده تحت تمام معاهدات دو جانبه و چند جانبه نافذه یا امضا شده قبل از تاریخ انفاذ این موافقت نامه قابل اعمال نمی باشد.

۵. علی رغم فقره های ۱ و ۲ این ماده، طرفین حق اتخاذ هرگونه تدابیر که رفتارهای متفاوت را به جمعیت های روستایی و به حاشیه رانده شده و اقشار محروم اعطای می کند، محفوظ میدارند.

۵ ماده

استثناهای عمومی

۱. مفاد این موافقت نامه باید طوری تفسیر گردد که یک طرف را مجبور سازد تا استفاده از طرز العمل، مزایا یا امتیازات سرمایه گذاران یا سرمایه گذاری های طرف دیگر را به موجب موارد آتی افزایش دهد:

أ. هرگونه ساحه تجارت آزاد، اتحادیه های گمرکی، بازار مشترک یا موافقت نامه بازار کار منطقه ای موجود و آینده که طرفها عضو آن است یا خواهد شد؛

ب. هر موافقت نامه یا توافق بین المللی که قسماً یا به طور کلی مربوط به مالیات شود و طرفها عضو آن باشد یا خواهد شد؛

ج. هر کنوانسیون یا معاهده چند جانبه مربوط به سرمایه گذاری های که یکی از طرفها عضو آن باشد یا ممکن است شود.

۲. هیچ چیزی در این موافقت نامه باید طوری تفسیر گردد که مانع یک طرف جهت اتخاذ هرگونه اقدام ضروری برای حفظ امنیت ملی، نظم عامه، صحت عامه، اخلاق و حفاظت از محیط زیست گردد، مشروط بر اینکه این چنین اقدامات به شیوه ای اعمال نشود که باعث ایجاد تعیض مستبدانه و غیر قابل توجیه گردد.

۶ ماده استملاک

۱. سرمایه گذاری های سرمایه گذاران یک طرف نباید در قلمرو طرف دیگر، بجز از موردی که منافع عامه یا دولتی در آن نهفته باشد، مورد استملاک، ملی سازی و یا سایر اقداماتی که به طور مستقیم یا غیر مستقیم تأثیر معادل استملاک یا ملی سازی (که منبعد به عنوان "استملاک" یاد می گردد) را داشته باشد، قرار گیرند.
۲. این چنین جبران خسارت باید معادل به ارزش بازار سرمایه گذاری استملاک شده، یعنی قبل از اینکه استملاک صورت گرفته باشد یا به اذهان عامه رسیده باشد، البته هر کدام که زودتر است، باشد.
۳. با توجه به فقره (۲) این ماده، ارزش منصفانه بازار باید در اسعار قابل تبادله براساس نرخ بازار ارز که در همان روز انتقال قابل استفاده است، بیان گردد. همچنان جبران خسارت می تواند شامل بهره در نرخ تجاری - که براساس بازار برای ارز مربوطه از تاریخ استملاک الی تاریخ واقعی پرداخت تعیین می شود، باشد.
۴. سرمایه گذار که سرمایه گذاری های وی استملاک می شوند، حق دارد تا قضیه خود را توسط اداره قضایی یا سایر مراجع ذیصلاح طرف میزان به اسرع وقت مورد بررسی قرار دهد.
۵. اتخاذ اقدامات نظارتی بدون تبعیض توسط یک طرف که به منظور حفاظت از اهداف مشروع رفاه عمومی مانند محیط زیست، صحت عامه، مصوئیت و حقوق کارگر طرح و اعمال می شوند، "استملاک غیر مستقیم" را در این ماده تشکیل نمی دهد.

۷ ماده جبران خسارت برای زیان و ضرر

۱. سرمایه گذاران یک طرف که سرمایه گذاری های شان در قلمرو طرف دیگر در نتیجه جنگ یا سایر منازعات مسلحانه، حالت اضطرار، شورش و فاجعه طبیعی متحمل ضرر و زیان می شوند، طرف دومی باید با سرمایه گذاران طرف اولی در رابطه به پرداخت جبران خسارت، غرامت یا تصفیه حسابات دیگر همانند سرمایه گذاران خود یا کشور ثالث برخورد مطلوب نماید، هر کدام که برای سرمایه گذار بهترین گزینه باشد.
۲. بدون نقض حکم فقره (۱) این ماده، سرمایه گذار یک طرف که نظر به شرایط مندرج فقره فوق، در نتیجه موارد:

- ا. مصادره سرمایه یا بخشی از آن توسط نیروهای مسلح یا مراجع طرف دومی،
- ب. ویا تخریب سرمایه اش یا بخشی از آن توسط نیروهای مسلح یا مراجع طرف دومی،

که نظر به وضعیت ضروری نمی باشد متحمل ضرر و زیان در قلمرو طرف دیگر گردد، با توجه به شرایط خاص برای آن طرف غرامت کافی پرداخته شود.

ماده ۸

انتقال رایگان

۱. هریک از طرفین مطابق به قوانین ملی شان، زمینه انتقال رایگان پولهای مرتبط به سرمایه گذاری را پس از پرداخت مالیات و انجام مکلفیت‌ها طبق قانون طرف که در قلمرو آن سرمایه گذاری صورت گرفته، به سرمایه گذاران طرف دیگر در داخل و خارج قلمرو کشور شان فراهم سازد. چنین پولها به طور خاص شامل موارد ذیل اند:

أ. مبالغ اصلی و اضافی به منظور تأمین، توسعه و افزایش سرمایه گذاری؛

ب. بازده‌ها؛

ج. عواید حاصله از مجموع یا بخشی از فروش یا استفاده از سرمایه؛

د. مبالغ مورد نیاز برای پرداخت مصارف که از بابت بکارگیری سرمایه گذاری مانند پرداخت حق الامتیاز و هزینه جواز یا سایر مصارف مشابه به وجود می‌یابد؛

۵. جبران خسارت قابل پرداخت مطابق به مواد ۶ و ۷ این موافقتنامه؛

و. تأديات مربوط به هزینه‌های مدیریتی؛

ز. تأديات ناشی از حل و فصل منازعه؛

ح. تأديات مربوط به قراردادها از جمله قراردادهای قرضه؛

ط. درآمد خالص و سایر حق الزحمه پرسونل خارجی دخیل در کارهای مرتبط به سرمایه گذاری.

۲. انتقال مندرج فقره (۱) این ماده باید بدون کدام محدودیت یا تأخیر، به یک ارز قابل تبدیل به طور رایگان و مطابق به نرخ ارز در بازار به تاریخ که ارز انتقال می‌شود، صورت گیرد. در صورتی که نرخ ارز در دسترس نباشد، تازه ترین نرخ ارز برای مبادله اسعار به حق برداشت مخصوص (SDR) می‌تواند نرخ قابل اعتبار ارز باشد.

۳. علی‌رغم فقره (۱) و (۲) این ماده، یک طرف می‌تواند از طریق اقدامات عادلانه، بدون تبعیض و حسن نیت از انتقال پول جهت حصول اطمینان از تبعیت سرمایه گذاران از قانون ملی طرف میزان از جمله موارد آتی جلوگیری یا آن را به تأخیر بیندازد:

أ. پرداخت مالیات و قروض؛

ب. رسیدگی به افلاس و ورشکستگی، و حمایت از حقوق دایین؛

ج. جرایم جنایی و استرداد عواید ناشی از جرم؛

- د. حصول اطمینان از انطباق قرارها و احکام محاکم طرف میزبان؛
- ه. کالای صادره، تجارت، خرید و فرش اوراق بهادر، معاملات سلف، معاملات خیاری و محصولات؛
- و. در صورت نیاز گزارش مالی و نگهداری سوابق نقل و انتقالات به منظور کمک با مراجع تنفیذ قانون و اداره مالی؛
- ز. امنیت اجتماعی، تقاضع عمومی و طرح های صرفه جوی اجباری؛
- ح. حقوق انفال از خدمت کارمندان؛ و
- ط. نیازمندی برای ثبت و برآورده ساختن سایر تشریفات اعمال شده توسط بانک مرکز و یا مراجع مربوطه دیگر یک طرف.
۴. در صورت مشکل جدی در توازن تأییات یا تهدید ناشی از آن، یک طرف می‌تواند محدودیت مؤقتی را در قسمت انتقالات وضع کند، مشروط براینکه طرف متذکره تدابیر و برنامه‌ها را مطابق به معیارهای بین المللی به منصه اجرا بگذارد. این محدودیت‌ها باید به طور عادلانه، بدون تبعیض و با حسن نیت اعمال گردند.

۹ ماده

نیابت

هرگاه یک طرف یا نهاد گماشته شده آن (ضامن) پرداختی را طبق تضمین اعطای شده در رابطه به خطرات غیر تجاری سرمایه گذاری در قلمرو طرف دیگر پردازد، طرف میزبان باید وظیفه مربوط به حقوق و ادعاهای ناشی از چنین سرمایه گذاری را به ضامن تغییم نموده و اذعان نماید که ضامن حق دارد تا همچو حقوق را اعمال و چنین ادعاهایی را مانند سرمایه گذار اصلی به منصه اجرا بگذارد.

۱۰ ماده

مشورت‌ها

طرفین موافقت می‌نمایند تا مطابق به درخواست هریک، جهت حل و فصل هرگونه اختلاف میان ایشان در ارتباط این موافقت‌نامه و یا هر موضوع مرتبط به تطبیق یا اجرای این موافقت‌نامه یا مطالعه سایر موضوعات ناشی از این موافقت‌نامه مشورت نمایند. چنین مشورت‌ها میان مراجع ذیصلاح طرفین در محل و زمان که طرفین روی آن از مجاری دیپلوماتیک توافق کرده‌اند، برگزار می‌شود.

ماده ۱۱

محرومیت از مزایا

۱. یک طرف ممکن است از مزایای این موافقت‌نامه از جمله حق تجارت یا ادامه رسیدگی به حل اختلافات نسبت به سرمایه گذار طرف دیگر یا سرمایه گذاری همان سرمایه گذار محروم گردد، اگر:
أ. سرمایه گذار تحت کنترول اتباع کشوری باشد که طرف قرارداد نیست و یا با طرف که در قلمرو آن سرمایه گذاری می‌کند روابط دیپلوماتیک نداشته باشد؛
ب. سرمایه گذار شخص حقیقی دارای تابعیت کشوری باشد که آن کشور از جمله طرفین قرارداد و یا طرف محروم نباشد؛
ج. سرمایه گذار فعالیت‌های تجاری اساسی را در قلمرو طرف دیگر انجام ندهد.
۲. به منظور اجتناب از شک و تردید، چنین محرومیت ممکن است بالای تمام یا عده مشخص از سرمایه گذاران یا سرمایه گذاری‌های سرمایه گذاران و همچنان سرمایه گذاران یا سرمایه گذاری‌های فعلی یا آینده اعمال گردد.

ماده ۱۲

حل و فصل اختلافات میان یک سرمایه گذار و طرف میزبان

۱. هرگونه اختلاف میان سرمایه گذار یک طرف با طرف دیگر در رابطه به اتهام نقض یک یا چند مورد از مفاد این موافقت‌نامه مربوط به سرمایه گذاری در قلمرو کشور طرف دومی باید از طریق دوستانه حل و فصل گردد. قبل از اینکه سرمایه گذار موضوع اختلاف را طبق این ماده به محکمه محول کند، طرفین منازعه می‌توانند مذاکرات شان را با حسن نیت برگزار نمایند. محل مذاکرات پایتحت کشور هریک از طرفین منازعه می‌باشد، مگر اینکه طرفین منازعه طوری دیگر توافق نمایند. حق سرمایه گذار جهت ارجاع موضوع اختلاف برای حل و فصل مطابق به طرز العمل های متدرج فقره (۲) این ماده نباید صرفاً با امتناع طرف منازعه غرض اشتراک در مذاکرات سلب یا نادیده گرفته شود.
۲. درصورتی که اختلاف متدرج فقره (۱) این ماده در خلال شش ماه از تاریخ درخواست به طور دوستانه حل و فصل نگردد، سرمایه گذار مذکور می‌تواند موضوع مورد اختلاف را به محکمه بین المللی ارجاع نماید. مگر اینکه روی میکانیزم دیگری برای حل و فصل اختلاف که در آن سرمایه گذار بتواند قضیه را به یکی از مراجع آتی محول کند، توافق صورت گیرد:
- أ. محاکم ذیصلاح کشور طرف که در قلمرو آن سرمایه گذاری می‌شود؛

ب. مرکز بین المللی حل و فصل اختلافات سرمایه‌گذاری (ICSID) که به تأسی از کنوانسیون حل و فصل اختلافات سرمایه‌گذاری میان دولت‌ها و اتباع کشورهای دیگر تاسیس گردیده است، بتاریخ ۱۸ مارچ ۱۹۶۵ برای امضا در واشنگتن که (منبعد بنام "مرکز" خطاب می‌گردد) باز گردید؛
ج. تاسیسات اضافی مرکز، اگر صرف یکی از طرفین امضاء کننده کنوانسیون مندرج بند (ب) این ماده باشد؛ و

د. یک محکمه حکمیت مؤقت باید طبق قوانین حکمیت کمیسیون حقوق تجارت بین المللی سازمان ملل (UNCITRAL) متعدد ایجاد گردد.

۳. درصورتیکه ادعا مبنی بر ضرر یا خسارت به مفاد شرکت طرف دیگر که دارای شخصیت حقوقی است صورت گیرد و تحت کنترول مستقیم یا غیر مستقیم سرمایه‌گذار قرار داشته باشد، سرمایه‌گذار و شرکت که قبلًا ادعای خود را به محاکم ذیصلاح یک طرف یا طرز العمل های توافق شده قبلی حل و فصل اختلاف در رابطه به اقدام طرف که متهم به ایجاد اختلاف است محول ساخته اند، نمی‌توانند موضوع مورد اختلاف را به حکمیت بین المللی مندرج فقره (۲) این ماده ارجاع نمایند، البته به استثنای رسیدگی به قرارهای منوعیت، اعلامی (declaratory) و سایر کمک‌های فوق العاده که مشمول پرداخت جبران خسارت قبل از محکمه اداری مطابق به قانون طرف منازعه نمی‌شوند.

۴. هیچ یک از طرفین که طرف منازعه اند نمی‌تواند اعتراضی را در هر مرحله از داوری یا اجرای حکم داوری به دلیل اینکه سرمایه‌گذار جانب مخالف منازعه به موجب بیمه تاوان یا غرامت خسارت خود را دریافت کرده است، مطرح سازد.

۵. اختلاف باید مطابق به قانون، شرایط این موافقت‌نامه، قوانین ملی طرفین منازعه و اصول حقوق بین المللی عمومی حل و فصل گردد.

۶. فیصله داوری نهایی بوده و بالای طرفین منازعه الزام آور می‌باشد. هر یک از طرفین باید زمینه اجرای فیصله داوری را در قلمرو کشورش فراهم سازد.

ماده ۱۳

حل و فصل اختلافات میان طرفین

۱. اختلافات میان طرفین در رابطه به تفسیر و تطبیق این موافقت‌نامه، تا جایی که امکان دارد، باید از طریق مذاکرات حل و فصل گردد.

۲. در صورتیکه اختلاف در خلال شش ماه بعد از تاریخ درخواست چنین مذاکرات توسط یکی از طرفین حل و فصل نگردد، در آن صورت مسئله اختلاف بنابر درخواست هریک از طرفین به محکمه حکمیت که مطابق به این ماده ایجاد می‌شود، ارجاع می‌گردد.

۳. چنین محکمه حکمیت برای هر قضیه انفرادی به روش آنی ایجاد می‌گردد. در خلال دو ماه از دریافت درخواست برای حکمیت، هریک از طرفین یک عضو محکمه را تعیین می‌کند. بعدها هر دو عضو یک تبعه از کشور ثالث را که با تأیید هردو طرف به عنوان رئیس محکمه تعیین می‌شود، انتخاب می‌نمایند. رئیس محکمه ظرف مدت چهار ماه از تاریخ انتصاب دو عضو دیگر تعیین می‌گردد.

۴. اگر در خلال مدت مشخص شده در فقره (۳) این ماده تعیینات لازمی صورت نگیرد، هریک از طرفین می‌توانند در نبود هرگونه موافقت‌نامه دیگر از رئیس محکمه بین المللی عدالت دعوت نمایند تا تعیینات لازمی را انجام دهد. اگر رئیس تبعه یکی از طرفین باشد یا از وی در اجرای وظیفه مزبور ممانعت صورت گیرد، یک عضو ارشد دیگر محکمه بین المللی عدالت که تبعه طرفین نباشد و از وی در اجرای وظیفه مزبور ممانعت صورت نگیرد، غرض تعیینات لازمی دعوت بعمل آید.

۵. محکمه حکمیت مکلف به تعیین مقررات داخلی خود می‌باشد. محکمه حکمیت تصامیم خود را بر مبنای این موافقت‌نامه و مطابق به قوانین بین المللی قابل اجرا می‌انشان اتخاذ نمایند. محکمه مزبور تصمیم خود را با رای اکثریت اتخاذ نماید. تصامیم محکمه باید نهایی و بالائی طرفین الزام آور باشند.

۶. هریک از طرفین مسئول مخارج عضو تعیین شده توسط همان طرف و نمایندگی وی حین رسیدگی به داوری می‌باشد. هردو طرف مسئولیت هزینه رئیس و سایر مصارف مشترک را به طور مساویانه بر عهده گیرند.

۱۴ ماده

تطبیق سایر قواعد

اگر احکام قانون ملی هریک از طرفین و یا مکلفیت‌های فعلی و بعدی که بعداً میان طرفین طبق حقوق بین المللی و این موافقت‌نامه ایجاد می‌شود حاوی مقرراتی اعم از عمومی و خاص باشد که به سرمایه گذاری‌های سرمایه گذاران طرف دیگر روش مطلوب تری را نسبت به این موافقت‌نامه فراهم سازد، همچو مقررات تا جایی که برای سرمایه گذار از مطلوبیت بیشتر برخوردار باشد نسبت به مقررات این موافقت‌نامه ارجحیت دارند.

۱۵ ماده

تطبیق موافقت نامه

۱. این موافقت نامه باید طوری تفسیر گردد که یک طرف را ملزم به حمایت از سرمایه گذاری های کند که سرمایه یا دارایی های آن منشاء غیر قانونی داشته باشند.
۲. مفاد این موافقت نامه روی سرمایه گذاران یک طرف قبل یا بعد از تاریخ انفاذ این موافقت نامه صورت گرفته اعمال شده و از تاریخ انفاذ آن مرعی الاجرا می گردد، مگر در رابطه به هر اختلاف یا ادعای منسوب به سرمایه گذاری که قبل از انفاذ این موافقت نامه حل و فصل گردیده باشد، تطبیق نمی گردد.
۳. مفاد این موافقت نامه بالای موارد آتی اعمال نمی گردد:
 - أ. تدارکات عامه؛
 - ب. مسائل مربوط به مالیات، به جز از موارد ۶ (استملاک) و ۸ (انتقال رایگان)؛
 - ج. اقدامات اتخاذ شده در سکتور مالی به منظور دلایل احتیاطی؛
 - د. اعانه و کمک مالی فراهم شده توسط یک طرف در قلمرو یکی از طرفین.
۴. این موافقت نامه در مغایرت به اقداماتی که توسط یک طرف در رابطه به سکتور مالی به منظور دلایل احتیاطی از جمله تدبیر که به هدف حمایت از سرمایه گذاران، سپرده گذاران، بیمه گیرنده گان و یا حفاظت از تمامیت و ثبات سیستم مالی اتخاذ می شود، نمی باشد.
۵. مراجع ذیصلاح برای اجرای این موافقت نامه نهادهای ذیل اند:
 - ا. از جانب حکومت جمهوری اسلامی افغانستان - وزارت تجارت و صنایع جمهوری اسلامی افغانستان.
 - ب. از جانب حکومت جمهوری آذربایجان - وزارت اقتصاد جمهوری آذربایجان.

۱۶ ماده

تعديلات و ايزاد

هر گونه تعديلات و ایزاد در این موافقت نامه با توافق دو جانبه طرفین صورت گیرد.

چنین تعديلات و ایزاد به شکل پروتوكول های جداگانه که جز لاینفک این موافقت نامه است صورت گرفته و مطابق به طرز العمل مندرج ماده (۱۷) این موافقت نامه نافذ / مرعی الاجرا می گردد.

انفاذ، مدت زمان و فسخ

۱. این موافقت نامه سی روز پس از دریافت آخرین اطلاعیه کتبی از مجاری دیپلماتیک که در آن طرفین اتمام طرز العمل های ضروری داخلی برای انفاذ این موافقت نامه، را تأیید می کنند، مرعی الاجرا می گردد.
۲. این موافقت نامه برای مدت زمان ده سال نافذ می باشد و برای مدت زمان مشابه نافذ باقی می ماند، مگر اینکه یکی از طرفین قصد اش را مبنی بر فسخ این موافقت نامه به شکل کتبی به طرف دیگر از طریق مجاری دیپلماتیک حداقل یکسال قبل از انقضای مدت اولیه یا بعدی آن اطلاع دهد.
۳. در رابطه به سرمایه گذاری که قبل از تاریخ فسخ این موافقت نامه صورت می گیرد، مفاد مواد ۱ الی ۱۶ برای مدت زمان بیشتر از ده سال از تاریخ فسخ این موافقت نامه نافذ باقی می ماند.

برای گواهی مراتب فوق، امضاء کنندگان تمام اختیار و از سوی دولتهای متبع شان صلاحیت لازم را کسب کرده اند، این موافقت نامه را امضاء کرده اند.

این موافقت نامه در شهر باکو در تاریخ ۱۰ قوس ۱۳۹۶ هـ ق مطابق ۱ دیسمبر ۲۰۱۷ م در دو نسخه اصلی به لسان های دری، آذری و انگلیسی امضاء گردید و تمام متون آن از اعتبار یکسان برخوردار می باشد، در صورت بروز اختلاف در تفسیر، به متن انگلیسی آن رجحان داده می شود.

به نمایندگی از جمهوری آذربایجان
شاهین مصطفی یف
وزیر اقتصاد

به نمایندگی از جمهوری اسلامی افغانستان
اکلیل حکیمی
وزیر امور مالیه